

Giới thiệu Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng

Truyện Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng của tác giả Ngọc Tuyết là một câu chuyện ngôn tình hiện đại. Một mối tình dễ thương, vui nhộn và hài hước. Nghe nhan đề truyện chắc hẳn bạn đọc cũng đoán ra được phần nào 2 nhân vật chính trong truyện. Nó- Hương Vũ Mi là 1 cô gái much bình thường nhưng lại rất tài năng trong học tập và very much bướng bỉnh nha. Nó không xinh như mấy đại minh tinh nhưng cũng thuộc hàng hotgirl của lớp chi của lớp thôi nha.

Mà ai cũng phải công nhận cho nó 1 danh hiệu là chúa độc miệng của năm từ khi nó sinh tới giờ chưa gặp ai có thể phản bác lại nó một khi nó nói cả. Thế rồi có 1 ngày không xa nó đã gặp hẳn một tên tổng giám đốc chết bầm. Hắn đã phá kỉ lục độc miệng của nó còn nhiều lần bắt nạt nó mà nó không trả thù được nữa chứ. Cứ tưởng mỗi quan hệ sẽ cứ mãi như thế nào ngờ lại biến thành...?mà nó cũng không được suôn sẻ nha gặp cả nghìn trắc trở nữa đó đúng là một cô gái bướng bỉnh thì quan hệ gì liên quan đến cô cũng bướng bỉnh hết á

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1: Thật là một ngày xui xẻo

Trời đất oi sao mà nóng quá vậy nè. Cái mùa hè này cũng quá đáng sợ đi. Hôm nay- ngày nó đi xin việc lại trùng ngay cái ngày nóng nhất trong năm là sao? Hương Vũ Mi thâm than thở. Nó vừa tốt nghiệp đại học kinh doanh thì tìm được 1 công ty phù hợp chính là tập đoàn The World lớn thứ 2 thế giới nha. Vậy mới biết nó oai cỡ nào mà hahaha. Nó đang vui vẻ đột nhiên, SẦM! Nó đâm vào 1 cô gái đi ngược chiều, chưa kịp trách mắng cô ta thì cô ta đã hoảng hốt nói:

-Trời ơi là trời gương mặt tuyệt nĩ để tôi đi tán mấy anh đẹp trai của tôi ơi em có sao không em mà bị sao thì chị không sống nổi đâu. Nè cô kia sao cô đi mà không nhìn đường vậy hả cô có biết là cô đã làm tổn thương nặng nề về thể chất lẫn tinh thần tôi không hơn nữa cô còn gây thương tích cho gương mặt của tôi nữa. Tôi biết rồi, có phải cô say mê ngắm gương mặt nghiêng thành nghiêng nước hoa nhường nguyệt thẹn này chứ gì tôi biết mà nhưng lần sau nhớ phải cẩn thận có gặp tôi cũng phải từ xa mà nhìn tránh cho lại đâm vào làm hỏng vẻ đẹp thiên thần này của tôi thì nguy lắm nguy lắm a.

Nó từ trạng thái ngơ ngẩn tới ngẩn ngơ dần trở lại bình thường. Nó đối với cô gái trong thời tiết nóng hơn chảo lửa này lại có thể trong vòng 10 giây nói ra một đoạn còn dài hơn diễn văn khai giảng của thầy hiệu trưởng trường đại học của nó rất khâm phục nha. Vì vậy nó không thể kiềm chế khen cô gái trước mặt 1 câu:

-Cậu bạn à bạn thật sự rất đẹp nha đẹp tới nghiêng giày đổ dép cú nhưng quạ thẹn a.

-Cậu! Cậu nói cái gì?- Cô gái kia nói.

-Trời ơi thật đáng thương thay cho một con người chưa già đã điếc vậy rồi nên về nhà uống thuốc đi thôi. Tôi nói cô thật sự rất đẹp nha đẹp tới nghiêng giày đổ dép cú ngưỡng quạ thẹn nha. Thôi tôi bận rồi tạm biệt nha.

Nói rồi nó tiếp tục đi về phía trước bỏ lại một con người thờ thần nhìn trời mây. Nó nghĩ hôm nay thật là một ngày xui xẻo mà. Đi một lúc nó tới trước cửa công ty The World bao nhiêu con người đang chen chúc đi vào cái cửa duy nhất này. Họ chen chúc như vậy mà không nóng à tốt nhất là nó cứ chờ ở đây một lát tí 1 mình đi vào sau là thoải mái nhất rồi. Nó đứng được vài phút thì người cũng vui đi vậy là nó cũng đi vào, lúc đi vào hình như nó nhìn thấy 1 chiếc xe giới hạn trên thế giới đi vào công ty từ 1 cửa khác thì phải. Haizzzz....nếu trời này mà đc ngồi xe như thế thì còn gì bằng..số nó thật khó mà

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 2: Cái gì? Nhân viên trực thang máy!!!???

Buổi tuyển nhân viên đã bắt đầu được 1 tiếng đồng hồ rồi nó thì cứ thần nhiên ngồi chơi điện thoại thôi. Còn bọn người kia thì cứ bôi son chút phấn nùng nặc cả một phòng toàn người là người thật khó chịu, mà đi tham dự tuyển nhân viên trang điểm làm gì kinh vậy? Tới vừa nãy nghe bọn họ nói giám khảo là đàn ông a làm vậy để quyến rũ người ta đó thời đại bây giờ đúng là rắc rối. Nó ngồi rõ một tiếng đồng hồ chân cũng tê lăm vậy là đuổi cái chân ra cho thoải mái nào ngờ vừa đuổi chân thì lại có người vấp vào chân của cô ngã sầm một cái. Đó là phụ nữ nha.

-Tôi thành thật xin lỗi cô có sao không?- Nó hỏi cô gái kia cũng không có ý đỡ cô ta dậy đơn giản vì...nó lười.

-Đồ ăn mày kia đã đi tuyển nhân viên rồi không chịu ngồi yên còn đuổi chân cái gì hả? Cái váy này của tôi bị nhăn rồi nó là thương hiệu có hạn trên thế

giới đó cô đền nổi không hả không thì rút khỏi công ty đi.-Cô gái gắt gỏng.

Thật là đồ đàn bà xấu tính. Nó nghĩ:

-Tôi đi tuyển nhân viên là chuyện của tôi. Tôi đuổi chân cũng là việc của tôi, tôi có ăn có học đảng hoàng càng không phải ăn mày gì cả mà cô nghĩ cô là cái gì khi bắt tôi phải dừng việc tham dự tuyển nhân viên hả. Cái váy của cô nhăn đem đi là thì được rồi còn cần đến sao? Đúng là con người quái gở mà.-Nó thản nhiên nói.

-Cô! Cô nhớ mặt đó rồi cô sẽ phải biến khỏi chỗ này.

-Mặt của tôi tôi còn không nhớ sao được cô yên tâm không cần phải nhắc còn về mặt cô hả? Bảo người khác nhớ đi đầu tôi lưu lượng vô hạn có thể chứa bất cứ thứ gì nhưng duy là không thể chứa gương mặt cô vì nó quá đáng ghét.-Nó khinh bỉ nói với cô gái đang giận đỏ mặt kia.

Cô ta tức giận bỏ đi trong lòng thầm hận không có chỗ trút giận nổi hận. Một lúc sau đến lượt nó. Nó vừa đi vào giới thiệu tên bản thân xong liền bị phán:

-Cô bị loại.

-Các người vô lý vừa thôi tôi đến đây để phỏng vấn các người có quyền gì phán tôi bị loại nếu các người không cho tôi lý do thì tôi sẽ khiếu nại lên trên công ty các người.-Nó hét lên.

-Đó là lệnh cấp trên chúng tôi chỉ làm theo. Không cần cho cô biết lý do.

Nó tức lắm không biết vì sao sự tình lại vậy thì đột nhiên người phụ nữ duy nhất ngồi ở giữa sau khi xem hồ sơ của nó thì nói:

-Tôi có thể cho cô ở lại nhưng...

-Chỉ Lý không được- Một người ngồi bên cạnh cất ngang. Người phụ nữ đó chỉ giơ tay ý bảo ko cần nói:

-Nhưng mà cô chỉ có thể làm nhân viên trực thang máy còn nếu muốn lên làm việc khác phải xem khả năng của cô. Cô có đồng ý không?

Cái gì? Nhân viên trực thang máy? Một học sinh đồ thủ khoa trường kinh doanh danh tiếng giờ lại đi làm nhân viên trực thang máy? Nhưng mà...Nó đang cần tiền thì cứ ở lại rồi tiếp tục tìm cách lên chức vậy. Nó nghĩ:

-Được! Tôi đồng ý.

-Vậy 3 ngày sau cô tới nhận việc.-Người phụ nữ vừa rồi nói.

Thế là nó về nhà trong tâm trạng buồn bực, nếu nó biết ai là kẻ hại nó tới nông nỗi phải đi làm nhân viên trực thang máy thì nó nhất định sẽ lột xác hần ta. Mà cũng không cần đợi tới lúc đó, bây giờ trong đầu cô sớm đã đem 18 đời tổ tông nhà hần ra hỏi thăm chúc tụng 1 lượt rồi hehehe...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3: Tên đàn ông máu chó

Ánh nắng chói chang ngoài trời xuyên qua khung cửa sổ lướt qua rèm cửa chiếu xuống chiếc giường của Hương Vũ Mi. Cô đang ngủ rất ngon lành và bay bổng trong mộng đẹp của bản thân mình. Nhưng hình như cô đã quên mất gì đó thì phải...

Reng..Reng...Reng...Reng

Chiếc đồng hồ khổ sở kêu thất thanh mà vẫn chưa gọi được chủ nhân thân yêu của mình dậy. Thật không hiểu cô làm sao có thể ngủ còn nhiều hơn heo vậy chứ. Bỗng nhiên chiếc điện thoại của cô vang lên:

“đừng nhìn em khóc mới biết em đau, đừng nhìn em đi mới biết em tồn tại...” Tiếng nhạc chuông điện thoại vang mãi không dừng làm Vũ Mi vô cùng tức giận bấm điện thoại hết lên:

-Con nào đấy hả có để cho bà đây ngủ không? Sáng ngày ra dây thần kinh giật hả gọi điện cho người ta làm gì?

-HƯƠNG VŨ MI! CON MẸ MÀY ĐÂY, RỐT CUỘC CÓ ĐI LÀM KHÔNG HẢ? NHÌN XEM MẶT TRỜI ĐÃ LÊN ĐẾN MÔNG CHƯA?

-HẢ? Con be nào cơ? Tao đâu có quen đứa nào tên Be- Vũ Mi mới ngủ không nghe rõ.

-CON-MẸ-MÀY-ĐÂY!!!!

Cô lúc này mới giật mình tỉnh giấc xuyết chút ngã dập mặt rồi nhưng quan trọng hơn, cô chộc giận mẹ rồi làm sao giờ phải nhanh chóng chuồn thôi. Mà lúc nãy mẹ nói cái gì thế nhỉ? Đi làm? Làm? Chết tôi rồi muộn chết tôi rồi mới ngày đầu tiên đi làm đã muộn thì làm sao dám xách mặt ra đường nữa trời mấy giờ rồi? HẢ!! 6h40 ư còn 20 phút thôi sao trời? Cô vọt dậy vsen nhanh như gió bão vừa mặc đồ vừa buộc tóc. Đi đôi giày bệt vào chạy một mạch xuống nhà lúc lướt qua bàn ăn lấy cái bánh mì rồi phóng ra khỏi nhà, đành phải chạy bộ tới công ty thôi chứ giờ này làm gì còn chuyện xe buýt nào chứ. Cô chạy đua với gió bão lướt đi cứ như đi trên mây, người qua đường chỉ cảm thấy có con gió xẹt qua chứ không thấy gì cả hết trơn. Cô chạy tới công ty là lúc 6h55 phút, may mà chưa muộn, cô thầm cảm ơn thầy giáo thể dục trăm vạn lần nếu không phải 3 năm thầy bắt buộc cô đi thi chạy thì giờ cô đã bị sa thải ngay ngày đầu tiên đi làm vì ngủ trễ rồi vậy mà lúc trước cô còn mắng thầy thể dục còn nói thầy ăn com nghen chết, ra đường xe tông chết, về nhà đèn chum rơi vỡ đầu nữa chứ. hihhihi....Cô chỉnh trang lại quần áo bước vào trong công ty đi đến bộ phận nhân sự nhận nhiệm vụ mới. Cô bước vào trong phòng nhân sự liền gặp rất nhiều người đa số đều là những nhân viên mới tới nhận chức vụ của mình. Rồi có 1 chị nhân viên nói với cô:

-Cô đi tới thang máy số 1 đi, từ giờ cô sẽ trực ở đó từ 7h đến 14h sau đó sẽ có người tới thay cô.

-Dạ! Cảm ơn chị nhé.-Cô cười hi hi rồi quay ra đi về phía thang máy số 1.

Trên đường đi cô cứ cười hí hửng mãi, thực ra thì công việc này mặc dù ừy khuất cho cô nhưng mà thật sự rất tiện nga có thể ra về sớm nữa chứ hí hí. Cô cứ cúi đầu cười không để ý đến có người phía trước liền đâm sầm 1 cái vào người phía trước ngã ra 1 cái đau đớn:

-Nè! Tên khốn nào đi không nhìn đường vậy hả có tin...

Cô ngẩng đầu lên nhìn tên nào vừa đâm vào cô thì ko nói tiếp được. Tên này thật sự quá đẹp còn đẹp hơn thiên thần nữa (lạy má người ta là nam mà sao so sánh với thiên thần vậy). Nước da trắng nõn nà hơn da con gái, sống mũi thẳng tắp như dọc dừa, mày kiếm hơi nhú lại, đôi môi hồng tốt và đôi mắt xanh dương của người châu âu tuyệt đẹp. Đáng người hấn ta cao to khỏe khoắn nếu hấn không đâm cô thì có khi cô lại mê hấn ta nhưng bây giờ hấn ta trong mắt cô chính là con muỗi đáng ghét vô cùng.

-Anh đi đường không biết nhìn sao, ngẩng đầu mà ko biết tránh đường à hay mắt anh bị mù vậy?

-Là cô đâm vào tôi trước, sao lại mắng tôi?-Tên đàn ông lạnh nhạt hỏi lại.

-Cái tên hỗn đản nhà anh, con mắt nào anh thấy tôi đâm vào anh trước hơn nữa tôi đang cúi đầu sao biết anh đang đứng đây mà anh thì ngẩng đầu lại cao to chẳng lẽ mắt anh bị kiếm thị hả? hả? Con mắt nào anh nhìn thấy hả?

-Cô..Cô...-Một tên đằng sau hấn ta lấp bắp nói.

-Cô đây có gì không cháu? Cô đang nói chuyện với người lớn cháu là trẻ con đừng có xen vào im miệng đi nha! (quay lại chỗ tên đàn ông) Anh phải đền bù thiệt hại về tổn thất tinh thần lẫn thể xác cho tôi.

-Con mắt nào cô nhìn thấy tôi không tránh đường cho cô?-Tên kia lạnh lùng hỏi lại. Tên phía sau thấy thế cười khoái chí nghĩ rằng cô cũng không trả lời được nhưng cô phăng 1 câu như không:

-Mắt trái, mắt phải, cả 2 mắt tôi đều nhìn thấy đó, thì sao? Rốt cuộc anh có đưa tiền không? Không thì nhập số điện thoại anh vào đây khi nào cần tôi sẽ đòi.- Cô đưa điện thoại nokia của mình ra (vãi con này vẫn dùng nokia nha đúng là yêu lịch sử mà).

Tên đàn ông kia hình như là nhếch mép cười thì phải hoặc có lẽ cô hoa mắt chẳng? Thôi kệ nó. Thấy hấn ta nhập số điện thoại vào rồi cô hài lòng lưu lại rồi đi tiếp nhưng vẫn không quên văng lại 1 câu:

-Toàn lũ đàn ông máu chó!!

Trời đất ơi sao cô ta dám nói thế với tổng giám đốc chứ? Chán sống sao? Tên đi phía sau hấn ta nghĩ

-Đi điều tra xem cô ta là ai!-Hấn ta ra lệnh

-Dạ!-Tên phía sau theo lệnh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 4: Xui tận mạng, mất sạch thể diện

Thoáng cái đã tới 11 giờ trưa rồi. Lúc này, cả công ty đổ xô xuống canteen mua đồ ăn cho bản thân còn cô thì phải đứng tới tận 11 rưỡi chỗ cái thang máy dành cho cán bộ cấp cao chết tiệt này chỉ để đưa mấy tên cán bộ đi hết tầng này tới tầng kia, Thật là khổ sở mà mẹ tôi ơi! 11h35 cô lết cái xác đói là đói lơ xuống canteen mua đồ ăn. Dù đã qua 30 phút nhưng dưới này vẫn đông nghịt người, công ty cả nghìn người lúc này đều tập kết ở đây chỉ có

mấy cái ông giám đốc chủ tịch gì gì ấy mới đc ăn chỗ khác thật sướng mà!! Khắp nơi nhìn đâu cũng là người và người ngột ngạt khó chịu đã man cô đành mua phần ăn rồi đem lên sân thượng ăn vậy, haizzzz...Cô vào thang máy dành cho nhân viên đi lên tầng cao nhất của tòa nhà. Thang máy cứ đi lên rồi, Tĩnh! Thang máy dừng ở tầng 30 cô bước ra ngoài mở cánh cửa màu xanh. Lập tức một cơn gió mát rượi thổi qua cô, cô bước ra bên ngoài và vô cùng thích thú:

-Oa! Trên này thật đẹp mà!! Còn có thể nhìn thấy cả phố xá nữa thật tuyệt quá đi mà hahaha. Mình thật sướng suốt khi đã tới đây...

-Là cô.-Một giọng nói lạnh hơn băng vang lên bên cạnh cô. Cô nghe thấy tiếng nói thì theo phản xạ tự nhiên quay ra lại thấy tên đàn ông lúc sáng liền không tự chủ nói:

-Là tên máu chó lúc sáng!

-Cô nói ai máu chó?-Tên đàn ông hơi nhúm mày hỏi cô. Cô cười hi hi nói:

-Là anh chứ là ai hơn nữa giờ không gọi vậy thì gọi thế nào, tên anh tôi cũng đâu biết, trong điện thoại tôi cũng lưu tên anh là tên hồn đàn thôi mà hihi.

-Vân Chính Thiên.

-Hả! Vân Chính Thiên là ai?-Cô hỏi anh ta.

-Tên tôi!- Chính Thiên nói.

-Ồ!! Tên anh cũng đẹp đó. Chính Thiên? Ý trời hay chính nghĩa à? Hay đó nha. Nè sao anh lại tới đây?

-Tôi lên hóng gió một lát nữa sẽ đi họp

-Họp? Họp cái gì thế?

-là cuộc họp chính mật.- Thiên vẫn nhìn trời nói với cô.

Cô mãi ăn cũng chỉ gật đầu rồi cho qua nhưng vẫn vậy tay bảo hấn ta ngồi dù sao thì chuyện lúc sáng cũng qua rồi nga. Chính Thiên ngồi bên cạnh nhìn cô ăn. Có lẽ do đói mà cô cứ gắp thức ăn liên tục như hổ vồ mỗi ý có chút dễ thương lại vô phép tắc. Hấn không tự chủ nhếch mép. Đúng lúc ấy cô nhìn sang miệng vẫn mở không kịp đóng niềng trứng trên đĩa rơi xuống đĩa cũng phối hợp lăn ra sàn gạch phía dưới, mắt cô tròn tròn tới nỗi còn to hơn viên bi ve. Lúc thức ăn trong miệng xuyết rơi ra Chính Thiên nhắc cô, khéo miệng cũng nâng lên cao hơn. Cô vội ngậm miệng chuyển tầm nhìn sợ nhìn nữa mắt sẽ rớt ra ngoài mắt hấn ta cười thật sự rất rất đẹp mà đẹp đã man đẹp tàn bạo đẹp vô nhân đạo luôn ấy đúng là hại nước hại dân mà. Cô vội lấy cái đĩa dưới sàn rồi đem hộp cơm chạy đi xuống dưới.

-Vừa nãy tim mình đột nhiên đập lệch 1 nhịp là sao nhỉ? Chẳng lẽ mình bị yếu tim sao? Không được mai phải đi khám chút mới được!- Cô lẩm nhẩm 1 mình

Chính Nghiêm nhìn cô chạy đi luống cuống lại thấy rất thú vị nha. “Quay lại với Vũ Mi nha” Cô đi xuống rồi ăn nốt chỗ cơm của mình sau đó trở về chỗ thang máy tiếp tục trực thôi. Đến đúng 2h chiều có 1 cô gái tới thay cô, cô nói chuyện phiếm với người này 1 chút rồi ra về nhưng không hiểu sao lại thấy khát liền đi qua chỗ pha cà phê uống chút nước. Cô pha một cốc cà phê rồi ngồi trong đó nhâm nhi một lúc. Cô uống cà phê thì nhìn thấy bên cạnh có vài tờ giấy tờ. Trong đó có 1 tờ là thông kê tình hình giá cổ phiếu của các công ty hiện nay còn có 1 tờ là bản hợp đồng mua cổ phiếu của công ty Lương thị. Cô thấy hứng thú liền cầm hai tờ giấy lên xem, xem một chút cô liền tròn mắt ho sặc sụa. Giám đốc này điên sao anh ta mua cái này là muốn công ty phá sản à còn cả cái điều kiện chết bầm này nữa là sao công ty mình chỉ được 20% giá cả á mơ phải không. Đột nhiên cô nhớ Chính Thiên có nói sẽ tham gia 1 cuộc họp có thể là cuộc họp này lại nhìn đồng hồ thấy cuộc họp đã bắt đầu 15 phút rồi vội vàng gọi cho anh. Vừa gọi đã thấy kết nối với máy bên kia cô liền nói:

-Ê tên hồn đàn! Anh nói anh có tham gia cuộc họp đúng không? Vậy thì anh nói với tên giám đốc chết tiệt ấy đừng có mua cổ phiếu của Lương thị mua của Hồng thị đó. Thật không hiểu tên giám đốc này ngu thật hay già ngu nữa, người đầu mà ngu tới cái nỗi này cơ chứ. Anh ta mua cổ phiếu Lương thị là muốn cái công ty này phá sản sao không biết? Nào anh ta có cấu tạo làm bằng đất hay sao? Không có nếp nhăn à? Chắc là vậy chứ có khi còn phẳng như tờ giấy mới ngu tới nỗi không biết suy nghĩ như này. Haizzz...khó thân tập đoàn công ty có dám đốc ngu đã man. Đúng là núi cao còn có núi cao hơn lon ngu còn có người ngu hơn lon và cụ thể chính là tên giám đốc đó thôi. Tạm biệt nhé! Tôi hết ca làm rồi về nhà đây.

Rồi cô cúp cái máy sầm 1 cái sau đó vui vẻ ra về nào biết cô đã gây ra thảm họa rồi. Trong phòng họp im lặng đến đáng sợ luôn á. Mọi người biết không Chính Thiên-nam chính của chúng ta, Chính Thiên của chúng ta lại là nỗ giám đốc nào đó vừa bị chửi tơi bời nga. Nhưng điều đó chưa quan trọng bằng việc này nga.. Vì đang họp nên điện thoại của Chính Thiên để ở chế độ tự động để chiếu nội dung bản hợp đồng lên màn hình a nên khi có cuộc gọi máy liền tự động bắt máy mà người gọi này có vẻ không biết giám đốc là ai cứ thế phăng 1 tràng dài chửi người làm nỗ giám đốc nào đó mặt đen hơn đất nổi im lặng không nói gì. Những người khác cũng im hơi lặng tiếng không phải vì sao cả mà chỉ vì không có lời nào để nói a. Tên hồn đàn? Ngu đã man? Giám đốc chết tiệt? Nào làm bằng đất? Phẳng hơn tờ giấy? Ngu.. hơn lon? Cô gái này là ai? Chán sống rồi sao? Sao có thể chửi tổng giám đốc như thế chứ. Chẳng qua bọn họ dù không muốn cũng thấy hết 1 màn chửi người của cô gái này rồi thật sự là....rất đáng sợ a. Chính Thiên vẫn đen mặt nói 1 câu đơn giản:

-Mua cổ phiếu của Hồng thị, giải tán!

Cả phòng họp vội vã đứng dậy chạy như gắp quỷ ra khỏi phòng sợ ở lại thêm 1 giây nào nữa sẽ được thưởng 1 chuyến du lịch quanh địa phủ miễn quay về luôn mà. huhuhu...thật khó thân bọn họ a. Trong phòng chỉ còn lại hấn và vị tài xế lâu năm của hấn:

-Tổng giám đốc...cô gái kia..

-Là cô tự chuốc lấy mà thôi..-Hắn nói lạnh lùng ẩn ẩn mang theo chút tức giận còn có...hứng thú?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Bạn mới

Vân Chính Thiên ngồi trong phòng làm việc, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên bên ngoài.

-Mời vào!-Hắn nói.

Một người đàn ông trung niên đi vào trên tay cầm theo 1 tập tài liệu khá dày cung kính chào hỏi hắn rồi đưa cho hắn tập tài liệu trên tay mình:

-Giám đốc đây là toàn bộ tài liệu liên quan tới cô gái mà người cần điều tra.

-Ừm, người lui đi

-Dạ

Chính Thiên mở tập tài liệu dày đó ra. Trên tập tài liệu là hình ảnh của một cô gái trẻ với nụ cười tươi tắn trông rất hoạt bát năng động. Bên cạnh ảnh là thông tin cá nhân của cô gái ấy. Tên cô là Hương Vũ Mi 21 tuổi tốt nghiệp đại học kinh doanh hạng A là cô gái luôn vui vẻ hoạt bát được nhiều người yêu thích Vũ Mi còn rất thích nói móc người khác nữa chứ. Đọc đến đây Thiên chợt nhếch mép, thật thú vị. Lật sang trang tài liệu tiếp theo Thiên trầm sắc mặt xuống, những thông tin ở đây điều tra hoàn toàn chính xác về cả thân phận, gia đình, thông tin một cách chi tiết và cả những thông tin ít người biết nên những gì trên này là thật rồi. Trên trang giấy đó viết...(viết gì nè? Về sau sẽ rõ)

Vũ Mi tung tăng chạy nhảy trên đường, nhìn đồng hồ mới có 3 rưỡi còn rất sớm cô liền nảy ra ý định vào rạp xem phim. Nghĩ ra làm cô bước vào một rạp phim nhỏ cách đó không xa lắm. Trong rạp phim đang chiếu 1 bộ phim tình cảm khá hay nên nhiều người cũng tới đây xem. Cô phải tìm mãi mới được 1 chỗ trống phía xa, đang tính ngồi xuống thì có 1 người khác cũng định ngồi. Hai người va vào nhau, lúc nhìn lên thì lại là người quen cũ:

-Là cô- Cả 2 đồng thanh nói

-Cô là cô gái dở hơi trên đường?- Vũ Mi hỏi theo cái kiểu khăng định.

-Còn cô là cô gái xấu xa đó?- Cô gái kia cũng hỏi lại như vậy.

-Cô nói ai xấu xa?- Cô tức giận.

-Là cô đó, mau tránh ra cho tôi ngồi, chỗ này tôi thấy trước rồi.- Cô gái kia nói.

-Ai nói cô thấy trước bằng chứng đâu? Tôi mới là người thấy trước!

-Thế bằng chứng của cô đâu mà nói?

Hai người cứ thế cãi nhau mà không để ý tới những người đang xem phim lại bị hai người che khuất. Rồi đột nhiên, bảo vệ từ đâu chạy tới không nói không hỏi cầm áo xách hai cô ra ngoài rồi thả trước cửa rạp đóng cửa âm một cái không thương không tiếc. Đường phố mặc dù tấp nập nhưng vỉa hè nơi hai cô đang đứng lại vắng tanh không có tới 1 cái bóng ma nào. Hai người đứng đó gió thổi bụi bay cuốn cuộn. Mái tóc của hai người theo lá khô và bụi đường vì vu trong gió, bộ quần áo của cô gái kia thì theo một thời trang bây giờ áo trễ vai quần thì rách chỗ này chỗ kia, còn của Vũ Mi thì bạc màu sòn cũ nhìn như 2 đũa ăn mỳ chính hiệu ấy chứ. Bất chợt không hẹn mà cùng quay ra nhìn nhau tầm 5 giây rồi sau đó:

-AHAHAHA.....HAHAHA- Cả hai phát ra tiếng cười man rợ hù dọa người qua đường nhìn 2 người với ánh mắt như tránh bệnh dịch vậy. Rồi hai người cùng nhau đi vào 1 quán cà phê uống 1 cốc nói chuyện:

-Nè cô tên gì tôi tên Lâm Như Băng.-Cô gái kia lên tiếng trước.

-Tôi là Hương Vũ Mi a mà cô có thấy chúng ta khá hợp nhau không?

-Ừm! Tôi cũng thấy vậy đó. Chúng ta làm bạn nhé không đánh không quen mà hihi.-Như Băng nói.

-Được thôi mình cũng nghĩ vậy đấy. Tên cậu là Lâm Như Băng đúng không? Thật không hiểu nổi cha mẹ cậu nghĩ sao mà lại đặt tên cậu như thế cơ chứ chả hợp tý gì!- Cô nói.

-Mình chả biết đâu, chắc bố mẹ thích vậy thôi. Hôm đó cậu đi đâu thế?

-Mình đi tuyển vào công ty The World đó cậu thì sao?

-Vũ Mi, mình cũng vậy a thật trùng hợp nhỉ?

-Nhưng đâu phải đi hướng đó đâu?

-Tại mình quên đồ thôi ấy mà hihi- Như Băng gãi đầu cười hi hi nó với Vũ Mi.-Thế cậu thi tuyển được gì rồi mình làm ở phòng kế toán a.

-Cậu nhắc lại làm mình càng tức. Không hiểu sao lúc mình vào phỏng vấn bọn họ chẳng nói chẳng rằng phán ngay mình bị loại nha. Nếu ko phải mình phàn nàn chắc đã bị đuổi lâu rồi. Bây giờ mình rõ ràng là sinh viên tốt nghiệp hạng A của trường kinh doanh lại đi làm nhân viên trực thang máy nè.- Vũ Mi ầm ức phàn nàn với Như Băng.

-Hahaha...-Như băng bật cười rạng rỡ.

-Vậy mà cậu còn cười được- Vũ Mi tức giận

-Xin lỗi xin lỗi nha haha..mình nhin ko được!

Cả buổi hôm đó 2 người ngồi tán dóc bao nhiêu lâu tới tận 5 rưỡi mới tạm biệt nhau ra về. Hai người vô cùng hợp tính nhau nha. Vũ Mi cô hôm nay tâm trạng rất tốt nên về nhà vẫn cứ cười mãi như đứt dây thần kinh vậy a làm mẹ cô khó hiểu nhìn cô nhưng rồi mỉm cười nhẹ nhàng rồi tiếp tục nấu ăn. Lúc ngồi vào bàn ăn Vũ Mi theo thói quen nhìn quanh một lượt nhưng rồi lại xuất hiện sự thất vọng trong đôi mắt đen của cô:

-Mẹ ơi! Hôm nay vẫn thế sao?

-Ừm- Mẹ cô chỉ gật nhẹ đầu với cô.

Bữa cơm diễn ra rất nhanh chóng, nó dường như khá khó chịu và bí bức thì thoáng cô và mẹ lại nói điều gì đó để xua tan không khí nhưng rất nhanh nó lại trở về quỹ đạo cũ thôi. Ăn cơm xong cô phụ giúp mẹ dọn dẹp rồi chạy lên phòng của mình. Cô nhảy vào trong chăn cuộn tròn lại một lúc rồi ló đầu ra nhìn bầu trời đen huyền ảo lấp lánh đây sao không có 1 bóng mây che khuất tầm nhìn? Các người được ở chung thật vui về ước gì ta cũng vậy” (t/g: Đồ mọi người bit là sao nha cmn bên dưới nhé, dễ mà đúng không?^_^). Cô nằm xuống gối nhắm mắt ngủ thiếp đi lúc nào không hay trên khóe mắt còn vệt nước nho nhỏ không rõ ràng.

Sáng Hôm sau.

Reng...Reng....Reng

Chiếc đồng hồ nhỏ nhắn xinh xắn, duyên dáng kêu vang mong sao có thể đánh thức cô chủ thân yêu của mình dậy. Lần này nó không phải kêu nhiều chỉ cần 3 tiếng phát ra thôi à. Đồng hồ thân yêu vội vui mừng hôm nay cô chủ tiên bộ rồi a nào ngờ nó nhanh chóng phải chôn sâu ý nghĩ đó xuống dưới lòng đất. Một bàn tay từ trong chiếc chăn ấm áp vươn ra ngoài nắm lấy đồng hồ thẳng tay ném nó vào bức tường kia. Chỉ đơn giản 1 tiếng choang mà thôi nhưng nó đã dừng đc sự quấy nhiễu buổi sáng mà ngủ ngon. Nào ngờ chưa được 3 phút thì tiếng ầm từ đầu vang lên như tiếng chảo va chạm bên ngoài mãi không dừng làm cô bức bối hét lên:

-Con chó nào đem chảo lên phòng bà gỗ đấy hả có tin bà hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà mày không hả?

-Tin chứ! nhưng mà phải hỏi thăm bản thân trước đấy nhé vì cũng nằm trong con cháu của 18 đời tổ tông mà.

Chết! Là mẹ. Trong lòng Vũ Mi thầm than khổ lẫn nào cũng vậy sao không thể dậy sớm chứ lần này mẹ ở ngoài cửa rồi xong đời mất thôi. Cô vội lên tiếng:

-Mẹ thân yêu mẹ cứ đùa mãi thế con nào dám đâu hahaha...

Rồi cô dậy vsen mặc quần áo đi dây dép cầm theo cái túi nhỏ chạy xuống nhà ăn sáng chuẩn bị đi làm thôi. Một ngày mới lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướm Bình Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6: Anh đi thang máy sao mà lảm thế!!

Đến được công ty thì Vũ Mi đã hoàn toàn kiệt cạn sức lực. Lưng mỏi, chân đau, nóng bức,...thật là bức chết người mà huhuhu. Cố gắng lết từng bước chân nặng nề vào công ty cho nó kịp giờ làm việc. Tiếng giày cao gót của cô vì bước chân vừa mệt mỏi nặng nề lại buông thõng mà cứ kêu đóp đóp. Trông cô bây giờ rất rất rất thê thảm, thê thảm như dân chạy nạn đói ấy.

-Vũ Mi! Sao giờ cậu mới tới? Còn 30 giây nữa là vào làm rồi đó nhanh lên với lại cậu chạy cướp hay sao mà trông thê thảm dữ vậy trời.- Một tiếng nói vang lên hóa ra là của Như Băng.

-Minh thật sự rất thê thảm đó cậu biết không hả? Minh phải chen chúc trên cái xe buýt tí xíu mà có tới cả hơn trăm người. Trời thì nóng bức thế này, trong xe nào là mùi mồ hôi, mùi trang điểm rồi cả mùi giày thối của mấy ông nào nữa thật sự làm mình muốn nhảy ra khỏi xe để nôn mà huhuhu Như Băng, mình thật đáng thương huhuhu.- Cô quay đầu ra chỗ Như Băng than trời kêu đất.

-Sao cậu không nói sớm! Nhà cậu ở đâu sau này tớ sẽ tới đón cậu đi làm với điều kiện cậu dậy sớm. Ok?

-Ôi! Bạn của tôi, yêu quá đi mất. Minh quả là đúng đắn khi làm bạn với cậu mà hahaha, thôi mình ra chỗ thang máy đây!

-Ừ! Tạm biệt nha, trưa gặp lại dưới canteen ha.

Hai người tạm biệt rồi mỗi người một ngã rồi đi. Tới chỗ thang máy, thấy chưa có ai đi thang máy cô liền ngồi xuống một góc nghỉ ngơi cho khỏe ai ngờ thiếp đi lúc nào không biết cho tới khi...

Cốp! Một tiếng gõ đầu rõ rệt vang lên. Vũ Mi ôm đầu kêu đau vô cùng tức giận kẻ vừa cốc đầu của cô mạnh như vậy liền ngẩng đầu lên quát:

-Ai? Ai dám cốc đầu tôi đấy hả? Sống lâu quá rồi giờ muốn chết phải không? Tôi cho toại nguyện...

-Cô yên tâm tôi sống chưa có lâu nên còn yêu đời lắm ngược lại cô ngủ thế này là muốn đuổi việc phải không đây?- Người nào đó nói.

-Chính Thiên? Lại là tên hỗn đản nhà anh sao?

-Đúng là tôi đó. sao nào? Rốt cuộc cô có định đưa tôi đi lên tầng thượng không hả?

-Hả? Ừ, vậy hả, đi thôi.

Cô đứng lên rồi đưa hần lên tầng 30 sau đó trở lại tầng 1. Chưa được 30' hần ta đã trở lại chỗ thang máy nói cô đưa hần lên tầng 25. Cô đưa hần ta lên rồi lại trở về dưới, lần này thì 1 tiếng sau anh ta mới xuất hiện nhưng lại đi lên tầng 27 báo hại cô lại phải hoạt động lần nữa. Cô đi lên đi xuống cả 3 lần rồi mệt chết đi được. Vừa ngồi xuống chợp mắt được 15' thì

-Đưa tôi lên tầng 10, mau lên!

-Anh có điên không thế? Đi gì mà lảm vậy hả? Chưa tới 3 tiếng đồng hồ mà anh đi thang máy những 4 lần là sao? ANh đi thang máy gì mà lảm thế!!- Cô hét lên.

-Rốt cuộc cô có đưa tôi đi không? 5 phút nữa tôi có cuộc họp nếu muộn cô hoàn toàn chịu trách nhiệm nha. Thông báo là có thể bị đuổi việc đó!!- Chính Thiên thần nhiên nói.

-Đi thì đi, mau lên.- Rốt cuộc cô vẫn phải đưa hần đi dù sao mệt một chút còn hơn bị đuổi việc a. haizz...tường trực thang máy mà sượng à? Còn khó gấp mấy lần nữa ấy chứ. Thảo nào mà cho nghỉ sớm, nếu làm thêm vài tiếng đảm bảo công ty này toàn người điên hết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7: Sự thật máu chó hơn cả trong truyện - Thật phũ phàng biết bao~~~(1)

11h vừa đến, chuông trong công ty cũng vang lên, nhân viên thì nhau đổ về phía dưới canteen. Vì lúc này không còn ai lên xuống thang máy nên Vũ Mi cũng trực tiếp đi xuống dưới canteen luôn dù sao cô cũng hẹn Như Băng rồi. Cô cuốc bộ xuống đến canteen thì nhìn đồng hồ ngó tây tìm kiếm Như Băng thần thần mà mãi không thấy đâu cả. Đột nhiên có người gọi cô từ phía sau:

-Vũ Mi ở bên này nè!

-Trời đất, Như Băng! Sao cậu không nói sớm hại tớ tìm cậu này giờ!- Cô vừa nói vừa chạy sang chỗ Như Băng.

-Cậu cứ nói như tớ không tìm cậu đó, tớ mới là người khổ sở khi phải mò mẫm cậu trong cả nghìn người đây này.

-Được rồi, từ lần sau gặp nhau ở chỗ này nhé!

-Ừm đi mua đồ ăn đi để tớ đi kiểm bàn trống cho nhanh không tý lại hết chỗ.- Như băng nói.

Vũ Mi đi đến quầy hàng mua 2 suất ăn như nhau rồi chạy lại chỗ Như Băng đang ngồi. Đặt hai khay cơm xuống cô cầm đũa gấp thức ăn liên tục như hổ bị bỏ đói 3 năm mà thôi 3 tháng thôi chứ 3 năm thì chết lâu rồi chứ sống sao được?

-Nè Vũ Mi! Cậu ăn gì đáng sợ vậy? Có ai giành đồ ăn với cậu à- Như Băng hỏi.

-Không có! Chà ai giành dành đồ ăn với tôi cả. Đơn giản là vì đói thôi!- Câu trả lời của cô rất đơn giản không cầu kì vì cô còn mãi ăn mà.

Hai người ăn chưa lâu thì từ xa một cô nhân viên chạy vào trong canteen hét lớn:

-CEO (tổng giám đốc đó) cùng phó giám đốc đang xuống canteen thị sát tình hình thực phẩm của nhân viên đó.

-AAAAAA! CEO xuống đây sao? Tuyệt quá đi!- Cả canteen nháo nhào hết cả lên. Cái vị CEO này đẹp trai lắm hay sao mà bọn họ làm quá vậy còn trang điểm nữa chứ! Ăn cơm cũng trang điểm được sợ thật! Rồi ngay sau đó là 1 đôi nam nữ bước vào chính là CEO cùng phó giám đốc đây mà. Cả canteen yên tĩnh đến lạ thường. Bọn con gái nghe CEO thì trang điểm hết hờ hững là người nam vậy thì người nữ thì chính là phó giám đốc sao? Mà khoan đã có gì đó nhầm lẫn ở đây mà! Kia chẳng phải người mà cô đặc tội hôm tuyên nhân viên hay sao? Còn tên kia chẳng phải là Chính Thiên hôn đàn sao rồi? Mà CEO là nam phó giám đốc là nữ vậy chẳng phải chính là bọn họ sao? Khoan! Đắc tôi phó giám đốc thì chưa nói nhưng hôm nọ cô mới điện cho Chính Thiên chứ tên CEO sao rồi? Vậy chẳng phải cô đây chính là điện cho CEO chứ CEO hả? Sao có thể chứ? Cập đổi quyền lực gần nhất công ty mà có một lúc đắc tôi cả hai sao? Đùa gì vậy, đùa thế này có ngày mất mạng như chơi đó, mẹ ơi...cứuuuuuuuu! Help me! Bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ cô phun luôn ngum sữa mình đang ngậm trong miệng ra ngoài. Tiếng động này xảy ra trong không gian yên tĩnh nên cả công ty quay ra chỗ Vũ Mi làm cô xấu hổ kinh khủng chỉ muốn kiểm cái lỗ chui vào thôi. Chưa kịp lau miệng thì vị phó giám đốc nào đó đã đi tới

-Sao nào? Cảm giác làm người trực thang máy ra sao hả? Đó là món quà tôi dành cho cô đó!

-CÁI GÌ? Người hại tôi phải trực thang máy lại là bà cô này á!- Vũ Mi nói không kịp kiểm soát.-Cô nói ai là bà cô hả? Với năng lực như cô thì làm nhân viên vệ sinh cũng quá xa xỉ rồi, tôi cho cô làm nhân viên trực thang máy là cô phải quỳ lạy cảm ơn tôi mới đúng. Lại dám gọi tôi là bà cô sao?- Vị phó giám đốc nào đó hét lên.

Chết! Nãy hoảng quá nói không kiểm soát rồi! Giờ làm sao đây? Thôi thì đâm lao theo lao, đã chửi người thì chửi cho chót đi thôi.

-này! Bà cô nói cũng vừa vừa phai phai thôi nhá, một sinh viên tiếng anh bằng đó, đồ thủ khoa trường đại học kinh doanh danh tiếng như tôi bà lại dám nói là làm công việc trực thang máy phải cảm ơn bà á? Mơ tưởng phải không trời. Tôi gọi bà là bà cô cũng là nề tình 3 chữ phó giám đốc của cô lắm rồi đây nếu không tôi chỉ gọi cô là bà cụ thôi, hơn nữa bà cô đây chính là quan báo tư thù trút giận lên người tôi mà.- Sau khi quyết định cô liền phô diễn tài chửi người của mình.

-Cô...cô...cô..- Vị phó giám đốc nào đó bị chặn họng tức giận nói không nên lời

-Phó giám đốc thân yêu người làm gì mà tăng bốc tôi thế, tôi sao dám làm cô của người, cái chức ấy cao quá nhưng mà tôi nghĩ làm chị của người sẽ hợp hơn đó. Gọi chị đi em!- Vũ Mi cười nói “vui vẻ”.

Người ở canteen sững sờ, làm chị của phó giám đốc? Cô ta không nói còn đỡ hơn đó.

-Hồn xược! Nhân viên như cô sao dám nói mắng chửi với cấp trên như vậy hà có muốn đuổi việc không?

-Này này! Đừng có ý thế hiếp người nhá! Công ty có quy định là nhân viên không được mở miệng nói chuyện khi có cấp trên hay sao? Với lại tôi chửi bà khi nào hà phó giám đốc? Lỗ tai nào bà nghe thấy.

-Tai trái, tai phải, cả hai tai tôi đều nghe thấy đó! Sao nào?- Phó giám đốc mỉm cười tự tin chiến thắng phần võ miệng này.

-Phó giám đốc chắc chắn là cả 2 tai đều nghe thấy?- Vũ Mi hỏi. Muốn dùng võ của chị đấu với chị sao? đừng mơ tới cửa cả lỗ cũng không có em ạ!

-Đúng- Phó giám đốc vô tư trả lời.

-Có ai đó mau gọi bác sĩ khoa tai-mũi-họng tới đây khám tai cho phó giám đốc lẹ lên đi mà. Phó giám đốc tai gặp vấn đề mất rồi. Có khả năng điếc nặng đó chứ, nếu không sao có thể nghe gà hóa cuốc, nghe thử không có thành ra có được. Trời ơi mau gọi bác sĩ đi, mau gọi bác sĩ.- Cô nói rất lo lắng nha.

Cả canteen không ai hé răng nổi 1 chữ nào sợ nói ra sẽ bị cô gái này vắn cho tới chết quá. Phó giám đốc đáng thương thì mặt hết xanh lại trắng hệt như tắc kè hoa vậy làm Vũ Mi có nhã hứng trên chộc hahahaha

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8: Sự thật máu chó hơn cả trong truyện - Thật phũ phàng biết bao~~~(2)

-A~~~ Hình như tôi nhìn thấy 1 con tắc kè hoa biết nói a!- Vũ Mi làm vẻ ngạc nhiên cười cười.

-Hương - Vũ - Mi! Cô nói ai là tắc kè hoa biết nói hả.- Mỗi phó giám đốc thân yêu nào đó tức giận gần từng chữ rõ - ràng.

-Ai da! Tôi sao biết được người đó là ai cơ chứ! Tôi cũng chẳng chỉ tên nói họ của ai a! Nên....là ai thì....tự biết nha! Phó Giám Đốc thân mến của tôi.- Vũ Mi vẫn thản nhiên như khi ăn cơm á.

-Cô! Cô! Được lắm! Chết với tôi!- Vị Phó giám đốc của chúng ta nói xong rồi xông đến tát vào mặt của Vũ Mi một cái thật đau (thương quá à!). Ấy vậy mà Vũ mi của chúng ta cũng chẳng vừa, dù sao đắc tội cũng đắc tội rồi cùng lắm thì đuổi việc thôi. Dù gì đi xin về ở công ty khác mình cũng chả phải làm nhân viên trực thang máy, có khi còn là giám đốc chứ chẳng chơi đâu! Vì vậy không thể để bản thân chịu ủy khuất được! Nghĩ vậy cô liền giơ tay tát lại phó giám đốc 1 cái thật mạnh tới in danh lịch sử. Trên mặt 2 người in 2 bàn tay đỏ chót như móng khi đất đỏ (hehe, có lần tác giả cũng bị bạn mắng thành khi đất đỏ vậy đó haha). Không chịu ủy khuất được! Đó là ý nghĩ của cả 2! Không thể mất mặt trước mặt nhân viên được! Đó là phó giám đốc nghĩ ngợi. Không thể để tên bà cô phó giám đốc này ức hiếp được! Đây lại là Mi tỷ suy nghĩ. Thế rồi phó giám đốc lao tới giật tóc của Vũ Mi, Vũ Mi liền đồng đều cầm tóc của phó giám đốc kéo xuống. Kết quả cả 2 ngã ra sàn. Phó giám đốc liền đè lên người Vũ Mi tát vào mặt của cô. Vũ Mi cũng chẳng vừa, co chân đạp vào lưng phó giám đốc, nhân lúc phó giám đốc đau lại đè lên người phó giám đốc trả lại mấy cái tát vừa rồi. Cứ như thế người đánh ta đá, ta tát người đập 2 người vật lộn dưới sàn nhà canteen, cũng tiện thể hảo tâm lau sạch nền nhà đầy vết chân thân yêu của nhân viên nơi 2 người nằm, giúp cô lao công đỡ phải quét nơi này (t/g: hehe). Chưa dừng lại, hết tát mặt kéo tóc, Phó giám đốc trong quá trình vật lộn đã lỡ giẫm lên đôi giày trắng mà Vũ Mi yêu hơn mạng cô liền ức chế đạp lên chiếc áo của mỗi phó giám đốc nào đó in hằn dấu chân lên. Nhìn chiếc áo yêu quý bị vấy bẩn phó giám đốc liền giơ chân đạp Vũ Mi. Vũ Mi cũng phản kháng kết quả 2 người tay chân không cái nào ngừng nghỉ. Đánh nhau đại chiến của 2 người vậy mà kéo dài 30 phút á.

Nhân viên trong canteen tròn tròn mắt nhìn chăm chăm cặp đôi vừa lau nhà vừa đánh nhau kia như nhìn động vật hiếm có trên đời có 1 không 2. Đầu tiên là cãi nhau, sau đó là đánh nhau đã thế còn vừa đánh vừa chửi nhau. Nghe ra, 2 người này chửi nhau cũng tới 18 đời tổ tông rồi ấy chứ còn có cái gì tổ tiên loài vượn gì gì ấy cơ! Công nhận cặp đôi này sao mà hợp thể nhỉ? Hợp cái mặt ấy, có mà xui xẻo thì đúng hơn hại bữa trưa của bọn họ đi tong ừ. Sao họ không dừng lại đi chứ.

Đánh nhau hơn 30 phút rồi cuối cùng 2 người cũng sức cùng lực kiệt nằm trên sàn nhà lát gạch đá hoa. Im lặng làm nhân viên trong canteen cũng lặng im luôn.

-Này! Cô thấy sao?- Phó giám đốc mệt mỏi lên tiếng trước.

-Sao là sao?- Vũ Mi cũng mệt mỏi không kém trả lời.

-Dù sao chửi cũng chửi rồi đánh cũng đánh rồi! 2 chúng ta giải hòa đi! - Vũ Mi cuối cùng cũng nói ra 1 câu khiến cả canteen như vỡ òa vàng nhưng còn phó giám đốc?

-Được thôi giải hòa đi! Tôi thấy 2 chúng ta cũng hợp nhau đó! Làm bạn không?- Phó giám đốc cũng nói.

Choáng nha! cả canteen thật sự rất choáng á! Phó giám đốc lại đồng ý sao? Trời có sập ko vậy? đó là tâm trạng chung của bất cứ nhân viên nào.

Hai người bắt tay và hoàn thành màn kết bạn trên sàn nhà. Ngồi được dậy thì trông 2 người không khác gì tâm thần trốn trại, quần áo xộc xệch in dấu chân kẻ khác, mặt đỏ chót in rõ 5 ngón tay giày văng mỗi chiếc một nơi!- Phải nói là vô cùng thảm hại luôn ấy chứ!

Nãy giờ 2 người mãi đánh nhau chửi người, nhân viên thì mãi ngắm nhìn màn chiến đấu gay cấn của 2 người mà hình như đã bỏ sót 1 điều gì đó thì phải a! Từ một nơi nào đó 1 tiếng KHU vang lên làm tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt về phía đó. A! Là CEO! Nãy giờ toàn bộ đã bỏ quên CEO. Và 1 điều quan trọng hơn, công ty có luật cấm bất cứ ai đánh nhau mà! Thế thì.....Tất cả hướng ánh mắt chia buồn về phía 2 người trên sàn nhà kia!

Vũ Mi thảm thán không ổn. Lúc trước cô nghĩ nếu bị đuổi về cx không sao nhưng mà....thật ra thì cô không muốn phải một lần nữa phải chật vật đi tìm việc đâu huhuhu! làm sao bây giờ. tên của nợ Vân Chính Thiên đó không những mình đắc tội mà còn vi phạm qui định của anh ta a! kiểu này chết chắc à nha! Nhìn sang phía phó giám đốc bằng ánh mắt cầu cứu. Phó giám đốc cx nhìn Vũ Mi bằng ánh mắt nửa an tâm nửa lo lắng hại cô lo sốt vó lên. 2 người vừa đứng lên cô liền chui ra sau lưng phó giám đốc cầu cứu, thật khó tin 2 người này vừa rồi còn chửi nhau tới người sống ta chết a!

-Hương Vũ Mi! Cô là muốn đuổi việc sao? Còn phó giám đốc? Đây là muốn bị hạ cấp sao?- Chính Thiên lên tiếng làm tan nát cõi lòng của cô bé lọ lem đáng thương ở kia. Đuổi việc? Hạ cấp? sao hán ta có thể tàn nhẫn thế chứ!

-Anh trai thân mến của em! Anh tha cho tụi em lần này đi mà! Sao anh có thể tàn nhẫn nhìn em gái anh bị hạ cấp chứ, còn cả Vũ Mi bị đuổi việc chứ? Em trc giờ vẫn làm việc rất tốt mà!- phó giám đốc đáng thương lên tiếng cầu khẩn.

Vũ Mi ở đằng sau cũng phụ họa gật đầu, chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, lung linh trông thật đáng thương biết bao! Mà khoan, Anh trai? Vân Chính Thiên là anh trai của phó giám đốc?

-Hắn là anh trai cậu à?- Vũ Mi nhỏ tiếng hỏi.

-Ừ! Anh ấy là anh trai tớ tên Vân Chính Thiên còn tớ là Vân Thiên Ý.- Thiên Ý trả lời.

“Anh em nhà này sao tên gì cũng có chữ thiên thế nhỉ? Thích làm trời lắm sao?” Vũ Mi nghĩ ngợi lo xa.

-Nhưng em và Hương Vũ Mi đã vi phạm nội quy thì làm sao?- Chính Thiên lạnh nhạt hỏi

-Thì anh chỉ cần phạt thôi đừng làm gì cả? Nha! Nha!- Thiên Ý cầu khẩn.

-..... Vậy thì từ 2 giờ chiều tới khi tan tầm, em và Hương Vũ Mi sẽ đi dọn vệ sinh. Thế nào?- Một hình phạt được Chính Thiên đưa ra.

-Cái gì? Dọn vệ sinh?- Cả 2 đồng thanh lên tiếng.

-Không đồng ý? vậy thì như cũ tiến hành đi đi...- Thiên ca trả lời dứt khoát.

-Không! Đồng ý, đồng ý chứ!- Cả 2 một lần nữa vội vàng cùng nhau nói. Nhưng trong lòng họ đang than trời kêu đất đây nè. Cuối cùng họ cũng hiểu cái cảm giác kêu trời trời không biết, kêu đất đất không hay rồi huhuhu! Vân Chính Thiên! Đồ tàn nhẫn.

Thế rồi 2 người nắm tay đi vào nhà vệ sinh chải lại đầu óc, chỉnh sửa quần áo để tiếp tục công việc, nhân viên cũng tiếp tục ăn trưa. Tạm thời...mọi thứ yên ắng xuống! Chỉ tạm thời thôi!

END

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9: Why? Tôi không muốn dọn vệ sinh

HẬM HỤC! Tâm trạng của Vũ Mi từ trưa tới giờ đều là hậm hực lắm a! Cái gì mà dọn vệ sinh chứ! Cái công ty này thiếu người hay sao? Tên Vân Chính Thiên chết tiệt! Tốt nhất đừng để bà tóm được nếu không thì cứ chuẩn bị quan tài đi! Mà bây giờ là mấy giờ rồi? 2 giờ chưa? Trời ơi! Đừng đến 2 giờ mà! Đồng hồ của chị ơi em đừng chạy nữa mà. Mặc dù sáng nào chị cũng làm bị thương họ hàng của em nhưng em hãy tha lỗi cho chị nha. Đừng chạy nữa mà, nếu không chị sẽ bị...bị...dọn vệ sinh đó huhuhu!

-Vũ Mi! 2 giờ rồi, cô nghĩ đi để tôi thay ca!- Một cô gái đi tới làm lòng Vũ Mi tan nát. Sao có thể chứ!

-À Vũ Mi này, vừa nãy tôi gặp CEO! Người bảo tôi chuyển lời cho cô là “đừng mơ trốn việc, công ty có hệ thống camera tốt lắm đó, phó giám đốc đang đợi cô đó”- Cô gái tiếp tục nói.

“Tên này có thuật đọc tâm hay sao hả trời?” Vũ Mi than trời than đất.

-Ừm! Tôi biết rồi! Cô làm việc đi! Tạm biệt- Cô đau lòng nói.

-Tạm biệt!- Cô gái cũng nói.

Vũ Mi thầm đem họ hàng cha mẹ nhà Vân Chính Thiên ra chúc rượu 1 lượt để bỏ con tức bản thân. Đi mãi cũng đến NHÀ VỆ SINH a. Tới nơi cô đã thấy Thiên Ý đứng ngây ngốc nhìn nhà vệ sinh cứ như bạn lâu năm chưa gặp cười ngây ngô (Mi tỷ của tôi sao tỷ có thể ví thành như thế hả). Thiên Ý tựa hồ cảm thấy có người đến liền quay ra nhìn thấy cô thì liền chạy tới.

-Vũ Mi ơi! Chúng ta làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải dọn nhà vệ sinh này sao? Ta không muốn đâu, tại sao? Một phó giám đốc lại phải đi dọn vệ sinh chứ huhuhu..

-Thiên ý à! Tớ cũng không muốn đâu, tại sao một học sinh hạng A trường đại học danh giá như tớ lại phải dọn vệ sinh chứ, huhuhu.- Cô cũng ôm chầm lấy Thiên Ý khóc huhu như gặp được người thân thất lạc lâu ngày á.

hai người cứ ôm nhau khóc mãi. 1 phần rất nhỏ thôi chính là tiếc rẻ cho số phận còn vô số phần khác chính là muốn kéo dài thời gian để không phải dọn vs (t/g: Cái gì! Mấy mẹ định ôm nhau khóc tới 5h chiều sao? lấm nước mắt thế. Ai bảo đánh nhau làm chi* mặt nham hiểm*). Nào ngờ đâu, tự dưng cái điện thoại vang lên.

-thiên Ý! Của cậu kìa!- Vũ Mi nhắc.

-À Ồ!...Hả! là anh trai.- Thiên ý thốt lên làm Vũ Mi cũng sợ a, hấn gọi làm gì hay là...

-Hay là a ta gọi để bảo chúng ta không phải làm nữa, mau, mau bật nghe đi, bật loa ngoài ý, cho tớ nghe với.- Cô nói luôn suy đoán

-Ừ để tớ bật.- Nghe có tia hy vọng Thiên ý cũng vui vẻ bật máy.

-Đừng mơ trốn việc, mau làm việc đi!- Một giọng nói lạnh hơn tảng băng vang lên rồi lập tức cúp máy chả chờ người kia lên tiếng.

Hai người vẫn như thế đứng như pho tượng, 4 mắt nhìn nhau rồi nhìn điện thoại còn chưa nóng máy kia. Why? Sao a ta có thể nỡ lòng nào bắt một nhân viên ưu tú nhường này cùng em gái ruột thịt của a ta đi dọn vệ sinh chứ. Còn tàn nhẫn đánh gãy tia hy vọng cuối cùng của 2 bọn họ hả? huhuhu! Bọn họ không muốn dọn vệ sinh đâu. Nhưng còn cách nào chứ? Phải cần răng mà làm thôi. Cuối cùng, 2 người đeo găng tay, bịt khẩu trang, bước vào nhà vệ sinh làm việc. Đáng ghét! Đây thì ta cọ, đây thì ta rửa, đây thì ta dội, ta dọn, ta dọn, vừa lòng chưa Vân Chính Thiên. 2 người lao đầu vào cọ cọ rửa rửa nhà vệ sinh cứ như nhân viên lao công đích thức không bằng, à mà thức ra là họ đang trút giận lên nó thì đúng hơn. Họ chỉ muốn làm sao cho nhanh để biến khỏi nơi này mà sao chỗ này cọ mãi không sạch vậy trời, ông trời cũng muốn chơi đùa bọn này phải ko? (thiên gia: ai thêm chơi đùa mấy người, tại chỗ này nó bẩn quá ấy thôi hehe...). Cặm cụi chăm chỉ...chùi nhà vệ sinh tới 4 giờ chiều mới xong, 2 người lập tức thoát ly mấy cái cọ chết tiệt kia, như đã hẹn trc chạy thật xa chỗ này. Nào biết, hành động kì cục từ 2 giờ của 2 người bọn họ đã rơi vào tầm mắt của ai đó trên kia. Hấn nhếch mép thành 1 đường cong quyến rũ “thú vị nha” (ui trời ôi, Thiên ca của ta). Vũ Mi chạy về nhà liền lao lên trên phòng chạy đi tắm cứ như nhiễm phải dịch bệnh không bằng, trông chật vật biết bao! Khổ thân con bé, số vất vả, suốt đời phải dọn vệ sinh. Hi hi...Đồng dạng với Vũ Mi, Thiên Ý cũng là lao lên xe riêng chạy mất dạng về nhà nhảy zô phòng tắm như chạy thú dữ tựa hồ còn chạy nhanh hơn a. Khổ thân 2 con bé, ấy vậy mà 2 người làm cho ai đó vui lắm nha (Chính Thiên ca ca đó đấy má)

~~~~~END~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10: Ngày nghỉ.

Hôm nay tiếp tục lại là một ngày thật đẹp trời. Mây trắng lơ lửng trôi trên bầu trời, tiếng chim hót líu lo trên những cành cây vang lên một bản đồng ca. Ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống đường phố ấm áp biết bao. Khắp nơi trên phố phường người người tấp nập đi lại vô cùng náo nhiệt. Và hơn hết hôm nay lại là ngày tuyệt vời của Vũ Mi cũng như chiếc đồng hồ thân mến của cô ở trên bàn vừa được thay mới (do chiếc cũ mới bị ném hỏng xong). Hôm nay - là ngày nghỉ của Vũ Mi là ngày cô được ngủ thoải mái nhất, chắc chắn cô sẽ ngủ tới 1h trưa để bù đắp bao ngày qua, còn tận hưởng chuyến du lịch hawaii sung sướng (trong mơ) của cô hahaha...mặc dù hình như....cô đã quên mất cái gì đó thì phải.

Cùng lúc đó, ở dưới cửa.

“Cốc cốc” Tiếng gõ cửa vang lên, mẹ của Vũ Mi ra mở cửa thì thấy 2 cô gái trẻ tuổi tầm Vũ Mi liền lên tiếng hỏi:

-Các cháu là..?

-Dạ thưa bác, cháu là Như Băng, còn đây là Thiên Ý, chúng cháu là bạn của Vũ Mi ạ mà bạn ấy đâu hả bác? Hôm nay chúng cháu hẹn nhau đi chơi.- Như Băng cười nói vui vẻ với mẹ của Vũ Mi.

-À! Chắc nó không đi được rồi các cháu ạ!- Mẹ của cô nói.

-Vì sao vậy bác?- Thiên Ý lên tiếng hỏi.

-Cũng tại nó vẫn còn ngủ trên phòng đấy cháu ạ, bác gọi bao nhiêu lần rồi mà nó không dậy, nó bảo hôm nay nghỉ để nó ngủ chứ tối qua nó cũng dặn bác gọi nó dậy sáng nay ý chứ, cháu có lên gọi nó thì gọi thôi.- Mẹ Vũ Mi mỉm cười nói.

-Dạ chúng cháu xin phép lên gọi bạn ấy dậy ạ.- Cả 2 đồng thanh.

-Ừ! các cháu lên đi- Mẹ cô nói.

Rồi Như Băng cùng Thiên Ý đi lên phòng của Vũ Mi gõ cửa phòng cô, Thiên Ý cất tiếng gọi:

-Vũ Mi! Dậy đi, Vũ Mi dậy đi. Mặt trời lên đến mông rồi.

Cứ gọi mãi mà chả thấy người bên trong trả lời Thiên Ý quay sang nhìn Như Băng cầu cứu khẩn cấp, Như Băng hiểu ý liền suy nghĩ một chút rồi như nghĩ ra cái gì đó liền chạy xuống nhà làm cái gì với mẹ của Vũ Mi. Một lúc sau Như Băng trở lại, trên tay là 1 chậu than đang đốt lửa và 1 cái quạt. Đặt chậu than xuống trước cửa phòng Vũ Mi Cô quay ra nhìn Thiên Ý cười khẩy 1 cái rồi cầm quạt vù vù thổi khói vào trong phòng qua khe hở dưới cửa,

vừa quạt vừa kêu lên:

-Vũ Mi dậy đi, mau chạy thôi cháy nhà rồi, cháy nhà rồi mau chạy đi thôi khụ khụ!

Tường còn tồn chút thời gian mới gọi được Vũ Mi nào ngờ Như Băng vừa dứt lời cửa phòng liền được một lực lớn mở ra. Đó là Vũ Mi, vừa nghe có cháy nhà liền bật dậy chạy ngay, mở cửa ra khỏi lại đập vào mặt làm cô tưởng thật vội kêu lên:

-Cháy nhà! Cháy nhà rồi chạy mau lên không chết người đó.

-HAHAHAHAHA....- Vũ Mi vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng cười man rợ vang lên, đó chính là của Thiên Ý và Như Băng. 1 phần nhỏ nhỏ là vì cô bị trúng kế nhưng đại đa số là vì bộ dạng của cô bây giờ- đầu tóc bù xù như người vừa bị sét đánh, mặc một bộ đồ ngủ....hello kitty, tay cầm 1 cốc nước tính chạy đi dập lửa (1 cốc nước mà dập được lửa? Nước thần à nha), Còn cả cái chân vì vội vàng mà mới đi 1 cái dép, lúc mở cửa lại gặp khối nên mặt cô chỗ bị đen, trên đầu đội 1 chiếc mũ ngủ panda....trông cô chẳng khác nào tâm thần trốn trại cả thậm chí còn tệ hại hơn ý chứ. Đứng ngay người 1 lúc mới ngớ ra “chân lý” tức quá liền cầm cốc nước đổ luôn vào chậu than rồi chỉ tay vào mặt 2 con bạn hét lên:

-Sao bọn mày quá đáng thế hả, ngày nghỉ cũng ko cho bà mày ngủ là sao? sáng sớm đã đến quấy nhiễu hả?

-Sớm cái mặt của mi ấy! 8h30 rồi, còn nhớ sáng nay mi hẹn bọn này đi chơi không ấy hả?- Như Băng hét lại.

-À, ờ nhi! Tao quên!- Vũ Mi nhớ ra đáp 1 câu cụt lủn, liền đóng cửa lại chạy đi vsen mặc quần áo rồi đi ra ngoài, lúc này Như Băng và Thiên Ý đã dọn xong cái chậu than ngồi ở ghế chờ cô rồi. SẼ có người hỏi sao Thiên Ý với Như Băng đã quen nhau rồi thì cùng hỏi tương nà

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

Hôm trước, sau khi dọn xong nhà vệ sinh Vũ Mi và Thiên Ý mệt mỏi đứng nhìn thành quả của mình thì bỗng Vũ Mi bị ai đó đập vai 1 cái giật cả mình

-Vũ Mi thân mến! Hóa ra là cậu đi dọn vệ sinh ở đây à? Dọn vui hông?- Như Băng nhìn Vũ Mi nháy nháy mắt đáng yêu.

-Vui, vui chứ, cậu là bạn của tớ nên tớ cũng muốn cậu được vui chung nên cậu dọn tiếp đi, bọn này dọn chưa sạch đâu, ha!- Vũ Mi nhìn Như Băng cười cười nói nói.

-Thôi! Đùa tởm ấ mà, làm gì mà căng? Đây hẳn là phó giám đốc nhỏ! Cô thấy dọn vui không? haha- Như Băng nhìn Thiên Ý nói.

-Ê con kia! Đừng tưởng mi là bạn của Vũ Mi mà lên mặt nha, thích ăn đòn à?- Thiên Ý tức giận nhìn Như Băng.

-THÔI! Con lạy các mẹ, Thiên Ý ơi cậu muốn tiếp tục dọn Vệ sinh hả mà tính đánh nhau với Như Băng, hai cậu làm hòa đi dù sao cũng là bạn của tớ, làm bạn lun cho rồi.- Vũ Mi oán thán nhìn 2 người kia.

-Cũng được thôi, dù sao tớ cũng chả có ý xấu gì!- Như Băng nói.

-Xì!- Thiên Ý ngoảnh mặt đi.

-Thôi, 2 cậu bắt tay đi.- Vũ Mi bảo

Hai người nghe Vũ Mi nói vậy thì cũng đành đi tới bắt tay nhau, thấy 2 người bắt tay Vũ Mi liền nhân cơ hội chộp lấy 2 người kia làm 2 người cười lăn cười bò, Vũ Mi cũng nhìn 2 kẻ lẫn lộn dưới đất khanh khách cười:

-Ngu thì chết hahaha..

Như Băng và Thiên Ý dưới đất nhìn nhau rồi cùng lao lên tóm lấy Vũ Mi chộp lấy cô, trông cô còn thảm hại hơn cả 2 người bọn họ ấy chứ, cuối cùng cả 3 cùng cười suốt vỡ bụng và 2 người kia cũng thành bạn của nhau. Trước khi chia tay 3 người hẹn hôm nay sẽ đi chơi ở công viên.

~~~~~ phân cách tuyến ~~~~~

3 người ra khỏi nhà rồi dùng xe của Thiên Ý đi tới công viên chơi. Gọi là công viên thôi nhưng chỗ này thật giống một hoa viên ấy chứ, có các loại trò chơi, 1 cái hồ to oí là to rất là đẹp, còn trồng bao nhiêu là hoa cỏ nữa cơ. Vũ Mi cùng 2 người chơi hết mọi thứ nào là tàu siêu tốc lượn hết dưới đất lên không trung làm Như Băng sợ hãi hét hét lên inh tai người chơi trò này đặc biệt là Vũ Mi ngồi ngay bên cạnh. Xong rồi 3 người đi chơi nhà ma, mà Thiên Ý lại sợ hết suất rơi lun cái mái của người ta á. Mỗi Vũ Mi là chả sợ gì cả....thực ra là cô sợ nhưng bị luyện đến quen rồi, giờ chả sợ nữa. Chơi hết rồi Vũ Mi cùng Như băng, Thiên Ý ngồi ở ghế đá nghỉ ngơi trò chuyện.

-Này! Bọn mình đi mua kem ăn đi, ở kia có cửa hàng kem kia!- Thiên Ý lên tiếng.

-Uk!- 2 người còn lại đồng tình.

Rồi Thiên Ý đứng dậy đi đi mua kem. Cô mang về 3 cây kem, đang cầm 2 cây đưa cho Vũ Mi và Như Băng thì vấp phải hòn đá làm rơi cả 2 que kem xuống đất.

-Thôi! để tớ đi mua lại cho!- Như Băng lên tiếng.

-uk- Vũ Mi cũng đồng ý.

Lần này Như Băng mua 2 cây kem, đang cầm trên tay thì tự nhiên có 1 cặp bạn thân chạy đến va vào Như Băng, thế là cả 2 cây cũng đi tong mất rồi.

-haha! Hình như hôm nay chúng mình không có số ăn kem thì phải!- Thiên Ý nói

-Thôi! Cả 3 bọn mình cùng đi mua đi.- Vũ Mi nêu ý kiến

-uk- Cả bọn đồng ý.

3 đứa bạn cùng đi ra quầy kem

- Bác bán cho bọn cháu 3 cây kem nữa ạ.- Thiên ý bảo bác bán hàng.

-Mấy bạn trẻ ăn nhanh nhì! Chờ bác chút nhá hahaha!- Bác bán hàng trêu đùa.

-A hihhi- Vũ Mi cười khẩy.

3 người vừa cầm được kem thì có 3 người công an đến chỗ quầy kem nói.

-Thưa bác! Chúng tôi nhận được thông tin rằng nguyên liệu làm kem ở đây ko an toàn, có 1 người ăn kem đã bị ngộ độc, chúng tôi sẽ tịch thu nguyên liệu làm kem của bác để điều tra, mong bác hợp tác.

-Dạ được, được chứ! (đi ra chỗ bọn Vũ Mi) Các bạn trẻ đưa kem đây nào, ko an toàn đâu, mọi người cũng nghe rồi đấy, bác sẽ trả lại tiền cho các cháu ha.- Bác bán hàng cười nói.

3 người Vũ Mi nhìn nhau.

-Xem ra hôm nay chúng ta thật sự không ăn được kem rồi haha, đi dạo quanh hồ thôi.- Vũ Mi cười bảo.

Đi dọc quanh ven hồ bọn Vũ mi nói chuyện với nhau cứ chốc chốc lại cười rôm rả thật là vui. Đi được một lúc bỗng nhiên Vũ Mi giẫm phải một viên đá trượt chân ngã xuống hồ mà 3 người đang nắm tay thế là....ÙM! Cả 3 cùng lộn cổ xuống tắm nước hồ nha. Cũng may mà biết bơi không thì cả ba đã đi châu thổ tiên sớm lắm rồi. Kết quả cả buổi đi chơi hôm nay của mọi người rất rất là vui, đi thì khỏe mạnh khô ráo về thì ướt sũng hất xì, có ai không vui cơ chứ hahahaha! Chuột lộn hahaha!

~~~~~END~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướm Bình Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lần đầu đi ba

Chương 11: Lần đầu đi ba

Haizzz...Một lần nữa, ngày mới lại bắt đầu. Hôm nay không phải ngày nắng đẹp mà thay vào đó là một ngày mưa rào sấm chớp. Trời mây xám xịt, không còn nghe thấy tiếng chim hót như mọi khi, dưới đường xe cộ vẫn đi lại tấp nập làm nước bắn tung tóe lên vỉa hè. Nhưng...có thể mới biết, cho dù trời là xấu hay đẹp là đen hay trắng thì cũng chả ảnh hưởng tới mộng đẹp của Vũ Mi đây. Nhìn thì biết, hờ hờ, kiểu này chắc đang ăn tiệc hay cái gì trong mơ đây mà. Chấn thì trời ơi, khổ thân nó đã bị ném tới tận khu du lịch sala hưởng thọ ừ, 1 chân thì nghỉ mát dưới sàn đá bằng phẳng dịu lạnh rất SÁNG KHOÁI nha. Còn cái chân kia lại lười biếng ở lại trên giường ngủ và vô cùng vinh hạnh được kê lên Chiếc gối hello kitty (con này có khả năng cuộn hello kitty nha) của Vũ Mi. Đương nhiên nhân vật chính của chúng ta là Hương Vũ Mi đây cũng thoải mái không kém. Khi ngủ còn phát ra mấy tiếng cười duyên đến man rợ mà có vẻ trong mơ cô được ăn gì ngon lắm á từ miệng còn có.....nước miếng chảy ra nha hahaha...Làm sao khung cảnh này có thể "ĐẸP" đến thế cơ chứ đẹp như bãi chiến trường a. Tự dưng đang ngủ ngon thì:

-Vũ Mi! Vũ Mi! Mày có dậy không đấy hả, muộn lắm rồi rồi kia kia, dậy, dậy mau cho tao!

-Mẹ ơi! Cho con ngủ...OÁP..thêm tý nữa đi, 5 phút thôi mà.- Vũ Mi ngái ngủ ngáp ngáp dài.

-Tao mà là mẹ mày thì mày chết lâu rồi con ạ, có dậy không thì bảo,thôi mày muộn thì muộn nha, tao đi làm trước đây, mai nếu mày còn thế này thì vĩnh biệt cái xuất được đón đi làm nha!- Người ngoài cửa tựa hồ đã tức muốn thổ huyết a!

"Nó không phải mẹ thì là ai nhì? Ai ở nhà mình giờ này chứ! Sao lại đi làm trước nhì? Đi làm trước? Chết rồi Như Băng!" Vũ Mi vừa ngủ vừa nghĩ rồi giật mình suýt đứt ruột gan. Chết rồi rồi! Con Băng nó đi trước rồi, làm sao giờ! Chà nhẽ đi bus sao? Mà mình sợ xe bus lắm rồi, nhưng thế thì đi bộ à?

Trời mưa thế này cơ mà, huhuhu, ngủ nướng quá là thảm họa a, mà...MÁY GIỜ RỒI! Vũ Mi vội lấy cái đồng hồ như vỏ bảo vật, nhìn tới nhìn lui rồi thở dài nhẹ nhõm:

-May, may quá! Mới có 6 giờ, thế mà con Như Băng đúng là quân phiền phức mà, thoải mái đi.

Thế là cô cứ bình tĩnh làm từng việc, vsen, ăn sáng và lên đường đi bộ tới công ty. Trên đường tới Công ty Vũ Mi cứ nhìn trời nhìn đất nhìn mây, tóm lại không nhìn đường, đi trong vô thức đâm vào đâu cũng mặc kệ vì nó vốn dĩ chả đâm vào đâu cả!

-Sao trời âm u thế nhỉ! Chán thật, con Như Băng tàn nhẫn!- Cô oán trách cả ông trời, lẫn con bạn thân.

đột nhiên một chiếc xe chạy qua cô làm bắn nước tung tóe lên suýt chút dính vào người Vũ Mi, cô tức giận liền cầm viên đá chuẩn xác ném đốp vào cửa kính cái xe kia. Chiếc xe dừng lại, cô liền chạy đến chỗ đó mắng người:

-Này! Tên kia! Đi đường cho cẩn thận vào, trời đã mưa, đường đã ướt lại còn phóng nhanh, nhờ đâu làm ướt hết quần áo người ta thì sao? Tôi yêu cầu nhận được phí tổn thất tinh thần và thể chất! (t/g: *Té ghê* Chị ơi, tranh thủ vừa thôi chứ!)

Chiếc xe dần dần hạ kính xuống cô mới nhìn rõ người ở bên trong. Mà lạ nhỉ, cửa kính vừa mờ, một luồng khí lạnh liền tràn ra ngoài như ở bắc cực ý xe này bật máy lạnh sao? (không có, khí từ người ảnh đó đó) Trời này còn bật? Đúng là điên hết cỡ nói! Khoan! Tên này chẳng phải là....CEO! Tên hỗn đản Vân Chính Thiên bắt mình dọn vs sao? Á Á được lắm! Hôm nay bà bắt đền đúng người rồi hehe.

-Cô cần đền bù thiệt hại về tinh thần lẫn thể chất?- Chính Thiên ko thèm liếc mắt Vũ Mi hỏi.

-Đúng đó! Có đền không?- Cô hỏi lại.

-Được thôi! Coi như đền bù, lên xe đi! Tôi chờ cô đến công ty.- Chính Thiên nói thản nhiên.

“Hắn tốt bụng vậy sao? Hay hắn có ý đồ với mình” Một ý nghĩ nổi lên trong đầu Vũ Mi.

-Này anh đừng có ý đồ gì với tôi đó nhá! Tôi cảnh cáo a đấy!

Chính Thiên nghe vậy cũng giật giật khóe miệng, tự mãn thật!

-Cô về lấy gương soi lại đi, đáng người như thế mà muốn tôi có hứng thú hả? Không bao giờ! Tôi chỉ đơn giản là đền bù cho cô thôi!- Thiên ca ca lên tiếng làm tan nát cõi lòng mỏng manh của Vũ Mi. Hại cô mặt đỏ tới mang tai.

Mở cửa xe định trèo lên thì nghe thấy tiếng nói rất chi là nhỏ của Chính Thiên:

-Tôi sẽ đền bù cho cô nhưng không phải bây giờ, cứ tiếp tục đi bộ cho khỏe ha!

Rồi chiếc xe vèo cái phóng đi để lại Vũ Mi vẫn trong tư thế gờ một chân chuẩn bị bước lên giữa đường phố nhộn nhịp làm cô một lần nữa mặt đỏ chót như quả cà chua. Mà vừa rồi chiếc xe đang đứng ở vũng nước nên lúc chạy đi đã.....làm nước bắn sạch sẽ lên người Vũ Mi, trông cô bây giờ tuyệt đối không sai sót là kẻ điên ra cửa quên uống thuốc, mấy người qua đường nhìn cô cứ khúc khích cười thầm làm cô càng xấu hổ, lúc này mặt cô nóng hơn lửa tựa hồ có thể rán trứng được rồi. Tức giận nhìn theo hướng cái xe vừa đi bằng ánh mắt hận ko thể phân thây triệu mảnh, trong lòng của cô đang đập bần, đập ghê, ném bát, ném đĩa la hét tùm lum chửi rủa Chính Thiên ca thân mến. Nhìn đồng hồ đã sắp vào làm không kịp về thay quần áo, Vũ Mi đành ngậm ngùi cắn răng mà vác bộ dạng quên chưa đi khám của mình tới công ty mà lòng đau như cắt. Cô thề, nếu để cô gặp lại tên chó chết Vân Chính Thiên thì cô sẽ cầm dao xẻ thịt hẳn nấu canh xương hầm bí đao mà ăn (t/g: Trời ơi! Ai đó làm ơn cho tôi biết đó ko phải con gái tôi đi mà, con gái tôi đâu có ác thế chứ, sao nó nở lòng nào xẻ thịt con trai của ta chứ) huhu

END

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12: Lần đầu đi bar (2)

Sau khi vật lộn với sự xấu hổ tới khủng bố tinh thần, Vũ Mi cũng lặn lội được tới công ty. Cô bây giờ vô cùng hận, hận tới tận xương tủy, cô hận tên Vân Chính Thiên! Tên thì xinh, người thì đẹp mà sao tính cách xấu như tính tình thế không biết? Nhìn cô bây giờ xem, quần áo ướt nhẹp như vậy, tóc rối như vậy, mặt đỏ như vậy, bị người ta xoi mói như vậy....sao mà làm được bây giờ? Như thế hỏi sao cô không hận tên Vân Chính Thiên cơ chứ? Mà khoan...nếu hận thì phải hận còn Băng tàn nhẫn kia đầu tiên! Đúng...mặc dù cô hận tên Vân Chính Thiên tới tận xương tủy nhưng cô vẫn hận kẻ bắt cô phải bị thế này, thủ phạm của sự việc này - Lâm Như Băng hơn, hận tới tận tim ấy chứ! Haizzz...ngại quá đi mà!

Trong khi Vũ Mi xấu hổ và vô cùng đau khổ cúi gằm mặt đi vào công ty, Như Băng đi ngang qua đã thấy bộ dạng thảm hại này của Vũ Mi mà lòng cô đau như cắt. Cô đau lòng cho....bản thân cô. (t/g: Bó tay!) Trong lòng của Như Băng thâm thán oán:

-”Trời ơi là trời! Ai làm cho con Vũ Mi thành bộ dạng con lai của người với quỷ thế này? Nhếch nhếch vậy hả? Nếu mình mà biết là tên nào mình chắc chắn sẽ làm thịt hắn, nhìn kiểu này mình sẽ bị con Vũ Mi băm vằm như từ mất thôi, sao giờ? Tự dưng sao mình hối hận thế nhỉ, sao lúc đó không đợi con Vũ Mi tý nữa. Giờ có nên ra chỗ con kia không nhỉ...mặc kệ! Ra cũng chết, không ra thì tý cũng chết. Thà rằng bây giờ ra nhận lỗi an ủi con kia, có khả năng nó cho mình ra đi thanh thản hoặc cũng có thể tha cho mình (mặc dù khả năng nhỏ hơn hạt cát)”

Như Băng mặt thờ đốc, lòng thấp thỏm đi ra chỗ Vũ Mi trông Như Băng không khác gì vừa đánh trận về nhưng tình này phải là chuẩn bị xông pha trận địa hi sinh bản thân mới đúng! Vũ Mi đang đi liền bị chặn lại, vì cúi đầu nên không biết là ai, nhưng nhìn cái giày quen thuộc kia, lửa giận trong lòng cháy cao tới tận trời xanh bùng dậy, ngẩng mặt lên và lườm người đứng trước:

- LÂM - NHƯ - BĂNG!

Sống lưng của Như Băng bắt đầu chảy ra vô số giọt mồ hôi lạnh a! Nhìn ngọn lửa bùng cháy trong mắt Vũ Mi...thật đáng sợ!

-Tớ...tớ...Cậu có sao không? Sao thành...bộ dạng này..vậy?

-Còn không phải cậu ban cho sao?- Vũ Mi hằm hừ nói.

-Tớ...tớ...tớ xin lỗi! Vô cùng xin lỗi, Vũ Mi đại nhân đại nhân đại lượng không chấp nhất tiểu nhân, tha cho tiểu nhân lần này đi mà, lần sau tiểu nhân chắc chắn sẽ đưa đón đại nhân tới nơi tới chốn!- Như Băng phăng một tràng hồi lỗi từ tận đáy lòng.

-Như Băng! Cho cậu biết, tớ chạy mệt đều ăn chẳng qua chưa ăn thiết thòi bao giờ và cũng không muốn ăn tại sao cậu dám hại tớ thậm hại thế này hả? Hả?- Vũ Mi nói.

-Tớ xin lỗi mà, cậu có gì cần làm cứ nói, tớ sẽ làm đến nơi đến chốn! Còn nữa, tên hại cậu thành ra như vậy là ai, để tớ đi bóc da hắn ra!- Như Băng nói.

Nghe Như Băng nói vậy Vũ Mi liền cười lạnh, nụ cười lạnh hơn băng mà nguy hiểm cực độ a. Nguy hiểm! Hình như Như Băng tự chuốc vạ vào thân rồi huhu

-Haizz...chuyện là thế này, tớ thành bộ dạng này chính là nhờ Vân Chính Thiên- CEO của công ty ban cho a! Tớ muốn cậu...cướp cái xe hơi giới hạn của hắn cho tớ. Rồi giờ làm đi!- Vũ Mi nói rất chi là bình thản, nhưng mặt nguy hiểm lắm cơ, lời vừa nói ra cũng không cô phụ ý nghĩ của Như Băng a! haizz hải...

-Không! Mất việc như chơi, tớ không làm đâu, việc khác đi mà!- Như Băng vội vàng nói ngay, sao chứ? Cướp xe của CEO, có ngu mới làm!

-Thế hả? Vậy thì...lời tên đó tới đây, đập hắn một trận như từ cho tớ!

-Không bao giờ! Mất nhà như chơi, cậu còn việc khác không?- Như Băng thăm thán không ổn. Đánh CEO hả? NO NEVER! Phải biết là CEO là con cưng của gia đình đó, đánh hắn có nhà cũng mất a! Huhuhu sao số tôi hằm hiu thế này?

-Cậu!...- Vũ Mi chỉ tay vào Như Băng định nói gì đó thì Thiên Ý chạy tới, vừa chạy miệng vừa gọi.

-Vũ Mi! Vũ Mi! Nguy rồi...nguy rồi!

-Có gì sao?- Cô hỏi.

-Ế! Sao cậu lại thành bộ dạng nửa người nửa quỷ thế này?- Nhìn đến mức độ thâm hại của Vũ Mi Thiên Ý liền quên cả vấn đề. Bị chạm vào nỗi đau, Vũ Mi tức giận hét lên:

-Còn không phải thằng anh quý giá chết chui của cậu tặng hay sao? Cậu là bạn tớ thì về đập hắn ta một trận cho tớ đi...mà...này cậu gọi cái gì thế?

-Anh trai á? Thôi tớ xin chịu a!...À! Cậu nhìn này, Hôm nọ hai bọn mình đánh nhau ở canteen bị ai đó cả gan quay lại sau đó đăng lên mạng rồi, giờ nó thành chủ đề hot trên mạng rồi á!- Thiên Ý vừa nói vừa giơ cái điện thoại ra trước mặt Vũ Mi.

Trên màn hình điện thoại dòng chữ màu đen in đậm to tướng rõ ràng hiện ra: “ PHÓ GIÁM ĐỐC VÀ NHÂN VIÊN ĐÁNH NHAU TẠI CANTEEN, QUAN HỆ KỶ LẠ: PHÓ GIÁM ĐỐC – NHÂN VIÊN = KẼ THÙ = BẠN BÈ”. Kèm theo là đoạn video dài hơn 30 phút về phần cãi nhau và đánh nhau của Vũ Mi và Thiên Ý. Dòng chữ làm cho Vũ Mi điên lên, phải chăng sáng nay ra nhà cô không xem hoàng lịch hay sao mà mới sáng sớm đã có một đồng chuyện đồ lên đầu!

-Là tên nào? Là tên nào dám đăng chuyện này lên mạng? Tớ thề với trời là tớ sẽ tìm ra tên này bằng được nếu không...Lâm Như Băng sẽ ăn com bị nghiền chết, ra đường xe tông chết, về nhà đèn chùm rơi vỡ đầu!- Vũ Mi thắng thùng tuyên bố!

-CÁI GÌ? Sao cậu lại thề là tớ chết mà không phải cậu? Còn chết thảm như vậy? / Á!- Tiếng của Như Băng vang lên, kèm theo là một tiếng động khác của ai đó.

Cả 3 người quay ra, đó là một cô gái xấp xỉ tuổi bọn họ, bị trượt chân ngã ra sàn, nhưng nhìn kìa, ngã ra rồi nhưng vẫn nhìn Vũ Mi tròn mắt há mồm, thế là thừa biết nguyên nhân bị ngã rồi!

-Bạn không sao chứ!- Vũ Mi mỉm cười quan tâm

-Không sao! Xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục- Cô gái đó nói rồi vội vã chạy đi. Cô gái vừa đi thì Vũ Mi trả lời câu hỏi của Như Băng

-Ai bảo cậu bắt tớ ăn thiệt thòi cơ, tớ phải đáp lễ cậu chứ...Thôi, sắp vào giờ làm rồi, mấy cậu cứ về chỗ làm đi, tớ vào nhà vệ sinh chỉnh trang đã. —
Nói rồi Vũ Mi đi luôn vào nhà vệ sinh chả để cho Như Băng phản kháng gì cả.

Như Băng cùng Thiên Ý cũng tản đi. Như Băng thì lòng lo lắng cho cái mạng nhỏ này, nhờ đâu Vũ Mi không tìm được tên đó, nhờ đâu lời thề linh thiêng vậy chẳng phải mình chết toi à? Trời ơi ông chán sống rồi sao? (t/g: Ô! Liên quan vãi...*mặt ngu ngơ*). Thiên Ý thì trở về văn phòng, vừa đi vừa cười hi hi, suy đoán không biết lời thề của Vũ Mi có linh không nhỉ? Nếu có thì đành thành thật chia buồn với Như Băng thui hehehe...

END CHAP

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái Bướng Bỉnh Và Giám Đốc Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.